

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: D.V.H.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, t. č. ve X, *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 2. 2017, čj. MV-168787-4/SO-2016,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

[I] Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20. 2. 2017, čj. MV-168787-4/SO-2016, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 18. 11. 2016, čj. OAM-1860-23/ZR-2015, jímž bylo žalobci podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zrušeno povolení k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 zákona o

pobytu cizinců byla žalobci stanovena lhůta 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, resp. ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, k vycestování z území České republiky. Žalobce v žalobě požadoval též přiznání náhrady nákladů řízení.

[II] Žaloba

Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, nepřezkoumatelné a nepřiměřené, nevychází z řádně zjištěného skutkového stavu a je založeno toliko na domněnkách správního orgánu. Žalobce dále obecně namítal porušení § 2, § 3, § 4, § 6, § 36 odst. 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), rovněž tak jako je i v rozporu s § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců a s § 174a téhož zákona.

K návrhu právního zástupce žalobce na provedení výsledku účastníka řízení a jeho družky správní orgán reagoval tak, že tento úkon je nadbytečný, navíc jde o návrh nekonkrétní a správnímu orgánu není zřejmé, co má nad rámec obsahu spisového materiálu vlastně zjistit. Žalobce se proti tomuto ohradil, nakolik písemný návrh na doplnění dokazování splňuje všechny formální, ale i obsahové náležitosti návrhu na doplnění dokazování, ze kterého je zřejmé, že tímto úkonem má dojít ke zjištění skutečného stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu, a to právě v souvislosti s případným dopadem rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Ze spisu přitom nevyplývá, že by správní orgán faktické vazby žalobce na území zjišťoval. Provedenými výsledky mělo dojít k prověření vazeb žalobce. Řízení je vedeno z moci úřední, správní orgán musí zjišťovat nejenom skutečnosti svědčící v neprospěch účastníka, nýbrž i ty svědčící v jeho prospěch. Řízení bylo vedeno po dobu více než 15ti měsíců, kdy správní orgán neprovedl v podstatě žádný důkaz. Žalovaná setrvala na argumentaci správního orgánu I. stupně a podané odvolání zamítla jako nedůvodné.

Přístup obou správních orgánů odporuje § 3 správního řádu, kdy správní orgány obou stupňů rezignovaly na provedení tak elementárního důkazu, jakým účastnický výsledek družky bezesporu je. V této rovině žalobce připomněl, že řízení před nalézacím správním orgánem bylo vedeno po dobu 15ti měsíců, nikoliv proto, aby poukazoval na nečinnost jako takovou, nýbrž proto, aby prokázal, že k provedení takového úkonu byl dán prostor. Řečeno jinými slovy - jestliže je žalobce „obviňován“ z obstrukčních návrhů, které mají oddálit vydání pravomocného rozhodnutí, toto obvinění by snad mělo relevanci v případě, kdy by správní orgán vedl řízení v zákonné lhůtě 30ti dnů. V situaci, kdy je řízení vedeno po dobu 15ti měsíců, se správní orgán nemůže s úspěchem odvolávat na nadbytečnost takového úkonu a na nutnost projednat věc bez odkladu, nakolik sám si počíná liknavě a v době 15ti měsíců měl příležitost tento důkaz provést. Nelze ani odkázat na to, že by snad správní orgán provedl dokazování v dostatečném rozsahu - ony úkony

(dotaz na Vězeňskou službu ČR, dotaz na příslušný soud a konečně pak výpis z veřejné části živnostenského rejstříku) lze provést v podstatě okamžitě, stejně jako i reakce na vyžádání byly doručeny v podstatě neprodleně. Tyto úkony rozhodně nezavdávají důvod pro projednávání věci po dobu 15ti měsíců. Z těchto důvodů žalobce uvádí, že jim navrhovaný důkaz rozhodně nelze považovat za obstrukční.

K meritu věci následně žalobce uvedl, že správní orgány založily svá rozhodnutí na pouhých domněnkách o tom, jak toto rozhodnutí zasáhne do rodinného a soukromého života žalobce a jeho rodiny. Pouhé konstatování existence vztahu přece nemůže být postaveno na roveň vyjádření se v rámci výsledku družky, kdy je to pouze a jenom ona, kdo může vylíčit, jaké konkrétní dopady do jejího života bude toto rozhodnutí představovat. Z evidencí MV ČR lze totiž jen stěží zjistit, kdy a jak se družka se žalobcem seznámila, od kdy spolu žijí ve společné domácnosti a dotázat se jí, co by případné zrušení trvalého pobytu pro jejich společný život znamenalo. Toliko družka by se mohla vyjádřit k tomu, zda by následovala žalobce do země jejich původu anebo by z tohoto důvodu došlo k ukončení jejich dlouholetého vztahu. Rovněž tak by se mohla vyjádřit k tomu, jak působí výkon trestu odnětí svobody žalobce na jejich vztah, kdy odůvodnění žalované v tom smyslu, že výkonem trestu odnětí svobody dochází k oslabení intenzity vazeb žalobce na území, je pouhou a ničím nepodloženou domněnkou. Žalobce rozhodně nehodlá bagatelizovat trestnou činnost, za kterou byl pravomocně odsouzen, nicméně i přesto, že tato trestná činnost je závažná, jsou správní orgány povinny zkoumat dopad do rodinného a soukromého života žalobce. Řečeno jinými slovy - nelze s odkazem na míru porušení zájmů chráněných trestním zákoníkem rezignovat na zkoumání dopadů do rodinného a soukromého života žalobce. Žalobce je přitom přesvědčen, že odůvodnění napadeného rozsudku však takovýto a priori negativní přístup ilustruje. Nelze tak přistoupit na argumentaci v tom smyslu, že další zjištění o vazbách žalobce by tak či onak s ohledem na závažnost jednání žalobce nemohlo závěr správních orgánů zvrátit. Při posuzování přiměřenosti je správní orgán vždy povinen poměřovat něco k něčemu - přičemž nejsou-li vazby žalobce na území zjištěny s dostatečnou mírou jistoty, je takového poměrování vyloučeno. Na závěr žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[III] Vyjádření žalované

Žalovaná se ztotožnila se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. K žalobním bodům žalovaná konstatovala, že se neliší od námitek uvedených v odvolání. Z tohoto důvodu žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále na spisový materiál. Následně žalovaná uvedla, že žaloba nepřinesla žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost rozhodnutí

žalované zpochybňovala. Z tohoto důvodu žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť s tím žalovaná souhlasila a žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**, když o žalobních námitkách uvážil následovně.

Podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 17. 12. 2015), ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

V daném případě je klíčovou otázkou posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu na území ČR do soukromého a rodinného života žalobce, a zda bylo žádoucí provedení výslechů.

Ze správního spisu vyplývá (konkrétně z opisu evidence Rejstříku trestů, rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 1. 2015, sp. zn. 4T 13/2013, a dále též rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 1. 11. 2013, sp. zn. 11To 3/2014), že žalobce byl pravomocně odsouzen pro spáchání hned dvou zločinů. Žalobce spáchal zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a) odst. 3) písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), dílem dokonaného, dílem nedokonaného ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, v jednočinném souběhu se zločinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 4 písm. a) trestního zákoníku. Žalobce byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody ve výměře 7 let. Pro výkon trestu odnětí svobody byl žalobce zařazen do věznice s ostrahou.

Spornou je tedy skutečnost, zda jsou důsledky zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce na území ČR z tohoto důvodu přiměřené, a to s ohledem na dopad do jeho

soukromého a rodinného života, jak požaduje citované ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců.

Jak je uvedeno výše, žalobce spáchal zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy v jednočinném souběhu se zločinem krádeže. Není pochyb o tom, že se dopustil jednání, jímž naplnil skutkovou podstatu trestného činu, jehož objektem je zájem na ochraně společnosti a lidí. Již obecnou a typovou společenskou nebezpečnost takového kvalifikovaného trestného činu je nutno hodnotit jako vysokou, a to zejména ve vztahu k významu společenského zájmu chráněného uvedenými ustanoveními trestního zákoníku. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016-30 (tento i další zde zmíněná rozhodnutí kasačního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz), stran otázky posuzování možných dopadů rozhodnutí do osobního a rodinného života cizince-pachatele závažné drogové kriminality konstatoval mj. toto: *„Žalobce se dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze ani výše popsany zásah do jeho soukromého a rodinného života, resp. i rodinného života jeho manželky a dětí, považovat za nepřiměřený. (...) Stěžovatel si měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženímhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženímhodného jednání vyvarovat.“* Právní věta z tohoto rozsudku schválená dne 8. 12. 2016 v podobě judikátu pak zní: *„Odsouzení pro zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy k trestu odnětí svobody v trvání 6 roků za jednání spočívající v organizování a řízení rozsáhlého a dlouhodobě fungujícího „průmyslového podniku“ na výrobu marihuany ve velkém rozsahu za účelem dosažení zisku zásadně je důvodem, pro který je z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života cizince přiměřené zrušit mu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 17. 12. 2015, povolení k trvalému pobytu, a to i za situace, kdy to s největší pravděpodobností povede k odloučení cizince od jeho manželky a dětí, pokud budou chtít i nadále zůstat v České republice, anebo k tomu, že manželka a děti budou muset společně s cizincem opustit Českou republiku, budou-li chtít i nadále žít společně s ním.“* Krajský soud je přesvědčen, že tyto závěry kasačního soudu plně dopadají i na žalobce ve věci vedené pod sp. zn. 30 A 44/2017. K tomu je třeba rovněž uvést, že žalobcova úloha v rámci předmětné organizované skupiny byla nikoliv nevýznamná, neboť k nakládání s drogou docházelo také v prostoru nemovitosti v žalobcově vlastnictví. Popsanou trestnou činnost páchal

úmýslně. Ostatně, sedmiletý nepodmíněný trest odnětí svobody se zařazením do věznice s ostrahou je více než výmluvným důkazem o vysoké společenské nebezpečnosti žalobcova jednání.

Dlužno doplnit, že správní orgány nijak nezpochybnilly, že žalobce má na území ČR družku a nezletilé dítě a že intenzita zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života v daném případě není zanedbatelná. Ve svých rozhodnutích vycházely z toho, že žalobci byl trvalý pobyt povolen v roce 1996, je rozvedený, avšak v současné době má družku a nezletilé dítě. Dále poukázaly na to, že žalobce v ČR vlastní nemovitosti, které ovšem (což nelze v kontextu věci pominout) sloužily k přípravě výroby psychotropní látky THC. Správní orgány si také od Vězeňské služby ČR vyžádaly přehled návštěv žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody a zabývaly se i jeho podnikatelskou činností a skutečnostmi týkajícími se jeho rodinných poměrů.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012-39, mj. uzavřel, že *„ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince.“* Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány uvážily nezaujatě a dostatečně okolnosti žalobcova rodinného a soukromého života, když vzaly v úvahu všechny relevantní okolnosti daného případu a přihlížely ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. V této situaci se tedy jeví nadbytečným požadavek výsledku žalobce a jeho družky. Správní orgány považovaly jejich vztah za existující, nijak ho nezpochybňovaly, avšak správně shledaly, že do žalobcova soukromého a rodinného života bude sice negativně zasazeno, avšak tento dopad, viděno především optikou závěrů vyjelených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016-30 (viz výše), bude přiměřený.

K námitce neprovedení účastnického výsledku soud dále poukazuje na to, že takový výsledek má zvláštní povahu. Ke skutkovým a právním otázkám věci se účastník správního řízení vyjadřuje také (a většinou především) svými tvrzeními a stanovisky uplatňovanými v celém průběhu řízení, nikoliv prostřednictvím účastnického výsledku jako formalizovaného důkazního prostředku. Účastnická výpověď není totiž ve své podstatě ničím jiným, než skutkovými tvrzeními rozhodných skutečností ze strany účastníka. Bylo na žalobci, aby tvrdil rozhodné skutečnosti a navrhoval důkazy k jejich prokázání. Jak je uvedeno výše, správní orgány zhodnotily vše, co v řízení vyšlo najevo, přičemž postupovaly v intencích závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2007, čj. 3 As 32/2006-52, podle něhož *„záleží na správním orgánu, v jakém rozsahu bude zjišťovat skutkový stav. Provedení důkazu navrženého účastníkem tak může správní orgán odmítnout, je-li takový důkaz nadbytečný.“* Krajský soud je tedy toho názoru, že i v tomto směru není žalované ani prvoinstančnímu správnímu orgánu co vytknout, přičemž nelze přitakat žalobní námitce o porušení § 3, resp. § 52 správního řádu.

V žalobě byla dále obsažena obecná tvrzení o porušení § 2, § 3, § 4, § 6, § 36 odst. 3 a § 68 správního řádu. Žalobce však konkrétně neuvedl, v čem přesně spatřuje ono porušení uvedených ustanovení. Zdejší soud neshledal jakékoliv porušení namítaných ustanovení, správním orgánům nelze přičítat porušení základních zásad řízení před správními orgány. Skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2, § 3, § 4 a § 6 správního řádu. Napadené rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno podle požadavků § 68 odst. 3 správního řádu i v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu.

[V] Rozhodnutí soudu

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[VI] Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).*

V Plzni dne 29. března 2018

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D.
v.r.

předseda senátu

Za správnost vyhotovení: L. K.